

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobců: **A) P. B., B) M. B.**, oba zastoupeni JUDr. Richardem Čičkem, advokátem v Praze 7, Praha 7, Milady Horákové 533/28, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 471/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2015, sp.zn. MK-S 16335/2014 00, č.j. MK 19567/2015 OPP,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2015, sp.zn. MK-S 16335/2014 00, č.j. MK 19567/2015 OPP, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy, odboru památkové péče (dále také jako správní orgán prvního stupně), č.j. S-MHMP 1516926/2013 ze dne 29.9.2014, jímž bylo podle § 9 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, (dále také zákon o státní památkové péči), vydáno opatření ve věci zajištění povinností vlastníků kulturní památky, jímž byla žalobcům uložena povinnost odstranit zakrytí pochozích teras s restauračním provozem hotelu skleněnou sedlovou střechou s masivní ocelovou konstrukcí a novodobými zastíňovacími roletami a po jejich odstranění opravit části, které byly realizací porušeny.

Žalobci v žalobě namítli nesprávné zjištění skutkového stavu a chybný výklad právních předpisů. Žalobci uvedli, že užívali stavbu, která byla rozhodnutím o dodatečném povolení ze dne 8.8.2001, vydaným Úřadem městské části Praha 1, odborem výstavby, schválena (tedy včetně sedlové střechy s ocelovou konstrukcí, jejího zastřešení sklem a instalací novodobých

zastiňovacích rolet). Řízení o dodatečném povolení se účastnil i příslušný odbor památkové péče, který se k provedené úpravě vyjádřil kladně, a ani v průběhu kolaudačního řízení ničeho nenamítal. Pražský ústav památkové péče vydal dne 28.9.1998, č.j. 13963/98, souhlasné vyjádření s navrhovanými změnami zastřešení a zřízení pochozí terasy. Dne 2.10.1998 vydal správní orgán prvního stupně pod č.j. OPP 8814/98 závazné stanovisko, kterým bylo rozhodnuto o přípustnosti zastřešení části dvorního traktu a zřízení pochozí terasy, a to bez jakýchkoliv podmínek. Na základě výsledku těchto řízení bylo vydáno dodatečné stavební povolení. Rozhodnutím tak žalovaný nerespektuje práva žalobců, která nabyli v dobré víře. Pro tyto důvody jsou rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně nezákonná, nedůvodně pak zasahují do práv žalobců.

Namítli dále, že správní orgán prvního stupně provedl důkazy jednostranně, a to v neprospěch žalobců. Zejména nepřihlédl k provedení úprav předmětné nemovitosti, které jsou v neměnném stavu již od roku 2001, zastřešení pochozí terasy již existovalo v ověřené dokumentaci, která tvoří přílohu dodatečného stavebního povolení. Nebyly provedeny důkazy ve vztahu ke spisové dokumentaci dotčeného památkového odboru, který se účastnil řízení o dodatečném povolení stavby.

Žalobci namítli pochybení správních orgánů při hodnocení důkazních prostředků. Hodnocení důkazních prostředků ze strany žalovaného nechrání práva žalobců a nezajišťuje rovnost žalobců ve správním řízení. Zjištěný skutkový stav se neopírá o náležité zhodnocení všech ve věci relevantních důkazů (zejména pak ve vztahu ke vhodnosti či nevhodnosti zastřešení, hmotového hlediska, zhodnocení reliéfů historického jádra apod.), správní orgán nezadal vypracování odborného znaleckého posudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, přitom setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích i skutkové a právní argumentaci. Žalobci předložili rozhodnutí o dodatečném povolení stavby s doložkou právní moci, poukázali na to, že orgány památkové péče byly účastníky předmětného řízení, proti danému řešení ničeho nenamítly, po dobu 12 let takový stav trpěly. Žalobci byli v dobré víře, že je vše v pořádku, současný přístup správních orgánů je ryze formalistický. Žalobci nejsou v režimu zákazu užívání ani v režimu zkušebního provozu. Odkázali pak na čestná prohlášení Mgr. J. K. a Ing. M. K., z nichž se má podávat, že příslušný odbor památkové péče byl seznámen s výstavbou pochozí terasy s restauračním provozem včetně ocelové konstrukce se skleněným zastřešením.

Z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobci jsou vlastníci budovy v Praze 1, č.p. 460, nacházející se v památkové rezervaci. Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, vydal dne 2.10.1998 pod sp.zn. OPP 8814/98 závazné stanovisko podle § 14 odst. 3 zákona o památkové péči, v němž shledal přípustným provedení změny zastřešení části dvorního traktu a zřízení pochozí terasy domu č.p. 460/I v restauraci (dle pohledů zpracovaných Ing. M. S., změna IX/98). V odůvodnění je mj. uvedeno, že změna zastřešení se neprojevuje v pohledech od Staroměstské radnice a netýká se změny původně navržených hřebenů střech.

Úřad městské části Praha 1 vydal dne 8.8.2001 pod č.j. Výst. 2093/01-Šh-1/460 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a souhlas s užíváním stavby, dle kterého byla dodatečně povolena změna stavby, která obsahuje v 5. patře 2 x terasu, WC muži, WC ženy a v 6. patře (střecha) pochozí terasu s restauračním provozem.

Rozhodnutím Úřadu městské části Prahy 1 ze dne 11.4.2013, č.j. UMČP1 048690/2013, byl uložen zákaz užívání stavby č.p. 460, spočívající ve stavebních úpravách venkovní terasy hotelu spočívající v provedení masivní ocelové konstrukce zastřešení západní části terasy skleněnými panely s plynovým vytápěním a roletami proti oslunění, gastronomickým provozem venkovní kuchyně, technických rozvodů instalací včetně technologických zařízení restaurace.

Úřad městské části Praha 1 vydal dne 22.10.2013, č.j. S UMCP1/129223/2013/VÝS-Kn-1/460, rozhodnutí o schválení zkušebního provozu, které mělo být podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu na stavbu týkající se zastřešení venkovní pochozí terasy s restauračním provozem domu č.p. 460. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 15.1.2014 MHMP OPP podnět k přezkumnému řízení. Odkázal na jím vydané stanovisko ze dne 2.10.1998 a upozornil, že stanoviskem ze dne 2.10.1998 ani jiným závazným stanoviskem neposuzoval a ani nepřipustil zastřešení venkovní pochozí terasy s restauračním provozem. Odkázal na ust. § 124 stavebního zákona, dle kterého lze zkušební provoz povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu. S ohledem na skutečnost, že závazné stanovisko týkající se předmětné rekonstrukce stavby nevydal a ani neeviduje žádost o vydání závazného stanoviska pro potřeby zkušebního provozu, požádal nadřízený stavební úřad, aby byla přijata příslušná opatření ve věci. Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu, svým rozhodnutím zrušil dne 26.3.2014, č.j. MHMP 408054/2014, rozhodnutí shora specifikované, vydané MČP1 ze dne 22.10.2013. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí pak bylo zamítnuto (kromě odstranění formální vady rozhodnutí napraveného změnou rozhodnutí) rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 7. 2014, č.j. MMR-18634/2014-83/1291.

Dne 14.1.2014 správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o uložení opatření dle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči z důvodu porušení ust. § 9 odst. 1 citovaného zákona.

Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v hlavním městě Praze, vydal dne 6.2.2014, č.j. NPÚ-311/5281/2014, odborné vyjádření ke shora specifikovaným stavebním úpravám domu č.p. 460, v Praze 1. V tomto mj. uvedl, že dne 13.6.2012 obdržel žádost o dodatečné odsouhlasení již provedeného zastřešení pochozí terasy. Provedl historický rozbor předmětné stavby včetně charakteristiky jejího umístění. Realizovanou prosklenou střechu na střešní terase zhodnotil jako stavební úpravu, jež znehodnocuje reliéf historického jádra města. Argument ze strany žalobců týkající se nutnosti zastřešení z důvodu ochrany před nežádoucími povětrnostními vlivy neshledal důvodným, stejně tak neshledal důvodným argument týkající se zvýšení komfortu hotelových hostů, neboť realizací stavební úpravy došlo k zásadnímu poškození cenného a sledovaného prostředí hodnotných kulturních památek a Pražské památkové rezervace. Ke svému vyjádření přiložil fotografie deklarující aktuální stav. Postup žalobců ve vybudování střešní zaskleněné konstrukce dle jeho názoru vytváří velmi nebezpečný precedens pro další vývoj v dané lokalitě.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, vydal dne 29.9.2014, č.j. S-MHMP 1516926/2013, rozhodnutí, jímž žalobcům uložil v souladu s ust. § 10 odst. 1 památkového zákona s potřebou splnění povinností vlastníka kulturní památky obsažených v ust. § 9 odst. 1

památkového zákona ve vztahu k nemovitosti č.p. 460, k.ú. Staré Město, Staroměstské náměstí 29, Praha 1 odstranit zakrytí střešních pochozích teras s restauračním provozem hotelu skleněnou sedlovou střechou s masivní ocelovou konstrukcí a novodobými zastíňovacími roletami (zastřešení) a současně uložil opravit porušené části dotčené nemovitosti způsobené realizací zakrytí střešních pochozích teras s restauračním provozem hotelu skleněnou sedlovou střechou s masivní ocelovou konstrukcí s novodobými zastíňovacími roletami adekvátními materiály, včetně barevnosti, zatmelením otvorů v kamenném zábradlí, popřípadě jejich vyspravením umělým kamenem, a doplněním pochozích teras, a to ve lhůtě 90 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11.5.2015, č.j. MK 19567/2015 OPP, zamítl a rozhodnutí MHMP OPP jako věcně správné potvrdil. Žalovaný k námitce žalobců týkající se nesprávného a neúplně zjištěného skutkového stavu ve věci uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu, kdy dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, rovněž tak zjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobců. Uvedl, že závazným stanoviskem č.j. OPP 8814/98 ze dne 2.10.1998 byla posuzována změna zastřešení části dvorního traktu a zřízení pochozí terasy na dotčené nemovitosti, a to dle výkresové dokumentace – změna IX/1998. Z té je zcela zřejmé, že nebylo posuzováno zastřešení terasy skleněnou sedlovou střechou s masivní ocelovou konstrukcí a novodobými zastíňovacími roletami. Dané úpravy jdou i nad rámec vydaného dodatečného povolení stavby ze dne 8.8.2001, proto příslušný stavební úřad rozhodnutím ze dne 11.4.2013 užívání nepovolené stavby zakázal. Neoprávněná realizace zastřešení terasy byla rovněž zjištěna v rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj č.j. MMR-18634/2014-83/1291 ze dne 11.7.2014, dále v rozhodnutí o zákazu užívání stavby ze dne 11.4.2013, sp.zn. SUMCP1/064472/VŽS-Kn-1/460, neposledně i v rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 16.8.2013, sp.zn. MK-S 3483/2013 OPP. Žalobci rovněž podali žádost o vydání závazného stanoviska týkající se zastřešení pochozí terasy vedené pod č.j. S-MHMP 769244/2012, řízení bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti ze strany žalobců. Námitku žalobců týkající se existence dodatečného stavebního povolení a vyslovení souhlasu s užíváním stavby ze dne 8.8.2001 žalovaný neshledal důvodnou, neboť dané rozhodnutí neobsahuje povolení k zakrytí střešních pochozích teras. Povolení pochozí terasy s restauračním provozem předmětem řízení nebylo. Rovněž žalovaný uvedl, že žalobcem předložená projektová dokumentace k odvolání nebyla v archivu příslušného stavebního úřadu dohledána. Žalovaný rovněž uvedl, že řízení dle zákona o památkové péči lze zahájit i v případě, že ve věci proběhlo kolaudační anebo stavební řízení. V této souvislosti odkázal na soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci č.j. 11 Ca 169/2005. Uvedl, že vlastník stavby má dle § 9 zákona o památkové péči povinnosti, které jej zavazují kdykoliv, rovněž příslušný orgán památkové péče může kdykoliv, kdy porušení povinností vlastníky kulturních památek dle zákona zjistí, uložit povinnosti k nápravě. Uzavřel, že pokud žalobci neplnili své povinnosti vyplývající ze zákona, nemohou namítat, že došlo k zásahu do jejich právní jistoty a že správní orgán postupoval šikanózně. Z tohoto důvodu odkaz na užívání nemovitosti v dobré víře žalovaný neshledal důvodným. K doplněným důkazům žalobci, konkrétně k předložení čestného prohlášení Mgr. K. uvedl, že pouze z kontextu vedeného řízení lze dohadovat, co je v textu tvrzeno, její tvrzení, že v rámci správního řízení odpovídal stav objektu a pochozí terasy projektové dokumentaci vypracované Ing. M. S., je jako důkazní listina neschopna prokázat opak zjištění orgánem prvního stupně, neboť v textu nejsou uvedena žádná čísla jednací, rok vedení řízení ani bližší identifikace projektové dokumentace. Obdobně je konstruováno čestné prohlášení M. K.. Žalovaný proto potvrdil rozhodnutí orgánu prvního

stupně, neboť shledal, že došlo k porušení ze strany žalobců při plnění povinností dle § 9 odst. 1 ZPP. Lhůtu stanovenou k realizaci opatření shledal přiměřenou.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud žalobu neshledal důvodnou.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči je vlastník kulturní památky povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka ve státním vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.

Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o památkové péči neplní-li vlastník kulturní památky povinnosti uvedené v § 9, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče rozhodnutí o opatřeních, která je povinen vlastník kulturní památky učinit, a zároveň určí lhůtu, v níž je vlastník kulturní památky povinen tato opatření vykonat. Jde-li o národní kulturní památku, vydá toto rozhodnutí po vyjádření odborné organizace státní památkové péče krajský úřad v souladu s podmínkami, které pro zabezpečení ochrany národní kulturní památky stanovila vláda České republiky.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o památkové péči, zamýšlí-li vlastník kulturní památky provést údržbu, opravu, rekonstrukci, restaurování nebo jinou úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí (dále jen "obnova"), je povinen si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a jde-li o národní kulturní památku, závazné stanovisko krajského úřadu.

Ze shora citovaných ustanovení zákona o památkové péči vyplývá povinnost vlastníka kulturní památky, zamýšlí-li provést její úpravu, vyžádat předem závazné stanovisko příslušného obecního úřadu. Závazné stanovisko vydané po zhodnocení předloženého záměru je instrumentem směřujícím k zajištění splnění povinnosti vlastníka kulturní památku zachovat, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením. Zároveň takové stanovisko navenek osvědčuje, že provedená úprava splňuje zákonné požadavky na ochranu kulturních památek.

Na provedené úpravy kulturní památky pak správní orgán nahlíží z pohledu vydaného závazného stanoviska, zejména hodnotí, zda při realizaci stavby byly dodrženy podmínky v závazném stanovisku uvedené, popř. zda byla skutečně realizována úprava příslušným obecním úřadem hodnocená. Jestliže úřad zjistí, že podmínky ve stanovisku uvedené dodrženy nebyly, popř. realizovaná úprava je provedena bez předchozího posouzení, popř. byla realizována úprava jiná než dříve posuzovaná, není hodnocení správního úřadu ve vztahu ke splnění povinností uvedených v § 9 zákona o památkové péči již hodnocením předběžným, nýbrž reparačním, kdy vlastník kulturní památky musí být srozuměn s možností uložení opatření k nápravě. Uložení opatření přitom není sankcí, nýbrž opatřením směřujícím k nastolení stavu, který je souladný se zákonem, resp. s veřejným zájmem. V předmětné věci správní orgán I. stupně shledal, že úprava realizovaná žalobci znehodnocuje reliéf historického jádra města, kdy realizací stavební úpravy došlo k zásadnímu poškození cenného

a sledovaného prostředí hodnotných kulturních památek a Pražské památkové rezervace. Takový závěr žalovaného žalobci žalobou argumentačně nevyvrátili, precizní a věcné odůvodnění závěrů žalovaného v žalovaném rozhodnutí je podloženo zjištěným skutkovým stavem. Zákonný podklad k vydání opatření k nápravě je jednoznačně dán.

Namítli-li žalobci, že užívali stavbu v souladu s rozhodnutím o dodatečném povolení ze dne 8.8.2001, kdy se daného řízení účastnil i příslušný odbor památkové péče, který se k provedené úpravě vyjádřil kladně, a rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo navíc vydáno na základě souhlasného vyjádření s navrhovanými změnami zastřešení a zřízení pochozí terasy Pražským ústavem památkové péče ze dne 28.9.1998 a vydáním závazného stanoviska ze dne 2.10.1998, č.j. OPP 8814/98 orgánem prvního stupně, soud ve vztahu ke konkurenci stavebního řízení a postupu podle zákona o státní památkové péči konstatuje, že splnění povinností podle ustanovení § 9, resp. § 14 zákona o státní památkové péči tíží vlastníka kulturní památky, přitom plnění povinností podle tohoto zákona probíhá v jiném režimu, než řízení stavební. Žalobcům uložené opatření vyplývá z porušení povinností vlastníka kulturní památky, nikoliv z porušení stavebních předpisů, pokud tyto povinnosti žalobci nesplnili a fakticky realizované úpravy z hlediska ochrany kulturních památek podle zákona o státní památkové péči neprojednali, nemohou se následně dovolávat toho, že ve stavebním řízení připomínky orgánů památkové péče vzneseny nebyly.

K uvedenému závěru soud odkazuje na soudní judikaturu. V rozsudku ze dne 26.4.2006, č.j. 11 Ca 169/2005-28 Městský soud v Praze uvedl: „*Je nepochybné, že žalobce, resp. subjekt, který předmětnou nemovitost vlastnil či užíval v době probíhajícího stavebního a následně kolaudačního řízení, měl zákonné povinnosti na úseku ochrany kulturních památek. Pokud tyto povinnosti nesplnil a zamýšlené úpravy z hlediska ochrany kulturních památek podle zákona o státní památkové péči neprojednal, nemůže se následně dovolávat toho, že jiné správní řízení, sledující primárně jiný účel, proběhlo bez připomínek správních orgánů. Žalobce se za takové situace nemůže dovolávat zásahu do právní jistoty, ale musí si být vědom toho, že předmětná nemovitost je kulturní památkou. Proto je povinen plnit povinnosti zakotvené v zákoně o státní památkové péči, resp. učinit opatření, která plnění těchto povinností zajistí. Jejich neplnění nelze odůvodnit ani poukazem na trvající neměnný stav a vzhled nemovitosti. Pokud žalobce namítal, že nemá jistotu, že jednou schválené úpravy nemovitosti nebude muset v budoucnu na své náklady odstraňovat, je třeba znovu poukázat na to, že ze správního spisu nevyplývá, že by konkrétní, svým významem dílčí a ve své většině estetické úpravy, byly provedeny již v rámci stavební rekonstrukce, a především že tyto úpravy byly předmětem posouzení podle zákona o státní památkové péči.*“ Splnění povinností kladených na žalobce jako vlastníky kulturní památky zákonem o státní památkové péči, jakož i řízení o opatřeních ke splnění povinností podle ustanovení § 9 zákona o státní památkové péči je správním řízením zcela odlišným od stavebního řízení, poukaz žalobců na samotné stavební řízení a na vydané kolaudační rozhodnutí soud neshledal relevantním pro posouzení věci.

Jde-li o žalobci namítané závazné stanovisko, pak je na základě obsahu správního spisu zcela důvodný závěr žalovaného, že provedená změna stavby spočívající v zakrytí střešních pochozích teras s restauračním provozem skleněnou sedlovou střechou s masivní ocelovou konstrukcí a instalací novodobých zastíňovacích rolet příslušným odborem památkové péče schválena nebyla a k realizované předmětné změně stavby nebylo závazné stanovisko, které by posoudilo soulad záměru žalobců se zákonem o státní památkové péči, vydáno. Ze správního spisu je zřejmé, že v závazném stanovisku ze dne 2.10.1998, č.j. OPP 8814/98, MHMP OPP (vycházející z vyjádření Pražského ústavu památkové péče ze dne 28.9.1998),

byla posuzována změna zastřešení části dvorního traktu a zřízení pochozí terasy dle předložené výkresové dokumentace – změna IX/1998, tedy bylo posuzováno zřízení pochozí terasy a úprava hřebenů střechy, nikoliv však zastřešení terasy skleněnou sedlovou střechou a masivní ocelovou konstrukcí s novodobými zastiňovacími roletami.

Pro úplnost pak soud dodává, že žalobci namítané dodatečné povolení stavby a souhlas s užíváním stavby ze dne 8.8.2001, č.j. Výst. 2093/01-Šh-1/460, se vztahuje ke stavbě obsahující 2 terasy bar, WC muži, WC ženy a pochozí terasu s restauračním provozem, nikoliv k zastřešení terasy skleněnou sedlovou střechou a masivní ocelové konstrukci s novodobými zastiňovacími roletami. Ani z projektové dokumentace ověřené stavebním úřadem dne 8.8.2001 se pak nepodává, že by byly projektovány úpravy žalobci nakonec realizované. Projektová dokumentace zobrazuje lehce demontovatelné zastřešení a protisluneční látkovou markýzu, nikoliv masivní konstrukci s novodobými roletami. Z rozhodnutí je pak zřejmé, že k žádosti o dodatečné stavební povolení žalobci přiložili vyjádření orgánu památkové péče z 2.10.1998 (viz výše), které však s nově předloženou projektovou dokumentací žádnou souvislost nemá. Samostatné stanovisko ve smyslu § 14 zákona o státní památkové péči k nově předložené projektové dokumentaci žalobci neobstarali.

Vydání rozhodnutí o opatření dle § 10 odst. 1 zákona o památkové péči není vázáno žádnou lhůtou. Zákon neurčuje dobu, v níž může správní orgán rozhodnutí o uložení opatření vydat, zjevně v tomto ohledu klade důraz na kontinuální ochranu kulturních památek. Povinností žalovaného je po zahájení řízení vyžádat odborné vyjádření organizace státní památkové péče, což žalovaný učinil. Jak je uvedeno shora, žalovaný dospěl k závěru, že záměr k realizaci změny stavby žalobci posuzoval v roce 1998, avšak v jiném rozsahu, než změna stavby žalobci skutečně proběhla. V řízení vyšlo najevo, že žalobci k jimi realizované stavbě neměli příslušný souhlas v souladu s ust. § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. Proto dne 1.4.2014 správní orgán prvního stupně požádal Národní památkový ústav o vydání odborného vyjádření v souladu s ust. § 10 odst. 1 zákona o památkové péči. Závěr, proč se žalovaný s tímto stanoviskem ztotožnil, je pečlivě zhodnocen a zdůvodněn v žalobou napadeném rozhodnutí. Argumentace žalobců, že žalovaný v řízení nezadal vypracování znaleckého posudku neobstojí. Žalovaný se s odborným vyjádřením Národního památkového ústavu, který disponuje odbornými předpoklady pro posouzení charakteru provedených změn stavby, zcela ztotožnil, pro zadání znaleckého posudku nebyl dán důvod.

Argumentace žalobců, že řízení o dodatečném povolení (probíhající v souladu se stavebním zákonem – pozn. soudu) se účastnil i příslušný odbor památkové péče, který se k provedené úpravě vyjádřil kladně a ani v průběhu kolaudačního řízení ničeho nenamítal, neobstojí. Jak je uvedeno výše, bylo povinností žalobců v souladu s § 14 zákona o státní památkové péči vyžádat stanovisko k jimi zamýšlenému záměru. Skutečnost, že tak neučinili, nejde dodatečně zhojit tvrzením, že pracovníci příslušného orgánu památkové péče v průběhu kolaudačního řízení ničeho nenamítali. Nadto záměr žalobců byl v roce 1998 posuzován v jiném rozsahu, než jak byl záměr vlastníky dodatečně realizován (viz výše). Ani předložení čestných prohlášení bývalé zaměstnankyně odboru památkové péče a osoby, jež se na realizaci změny stavby podílela, přitom nemohou věrohodně doložit vydání souladného stanoviska s realizovaným záměrem, natož je nahradit. Čestná prohlášení jsou formulována obecně, bez uvedení dat konání místního šetření, bez konkretizace podmínek, jež měla být posuzována při dodatečném povolení změny stavby, bez uvedení čísel jednacíh aj. náležitostí. Jedná se o pouhé deklarování faktu bez právní relevance. Soud přisvědčil žalovanému, že namítaná čestná prohlášení byť i od osoby, jež byla zaměstnancem příslušného odboru památkové péče,

nemohou věrohodně osvědčit, natož nahradit vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

Soud se pak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že projektová dokumentace z července 2001 přiložená k odvolání žalobců proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemohla být podkladem pro vydání závazného stanoviska ze dne 2.10.1998, mj. přiloženého k žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení. Žalobci v řízení neprokázali, že by k jimi provedenému záměru změny stavby měli vydané stanovisko v souladu s § 14 odst. 1 ZPP a proto z tohoto důvodu žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně jako věcně správné potvrdil. Námitka žalobců týkající se nesprávného zjištění skutkového stavu, jež vyústila ve vydání nezákonného rozhodnutí tak není důvodná. Namítané neúplné zjištění skutkového stavu, zjištění a provedení důkazních listin v neprospěch žalobců soud neshledal důvodným, skutkový stav potřebný pro rozhodnutí věci byl v řízení zjištěn, rozhodnutí byla adekvátně odůvodněna. Žalobcům bylo umožněno, aby se se všemi důkazními prostředky seznámili a navrhovali důkazy další, přitom je zřejmé, že neprokázali existenci relevantního souhlasu § 14 odst. 1 zákona. Námitku žalobců týkající se nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu soud neshledal důvodnou. Nepodává se z obsahu správního spisu nerovné postavení žalobců ve správním řízení, taktéž hodnocení charakteru provedené stavby a její vhodnosti v daném prostoru je přiléhavé.

K tvrzení žalobců o nabytí práv v dobré víře soud odkazuje na výše uvedené závěry, přičemž uzavírá, že dobré víry se nemůže dovolávat ten, kdo realizoval svůj záměr (v tomto případě změnu stavby) v jiném rozsahu, než v jakém jej předložil ke schválení příslušnému orgánu státní správy dle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. Povinností vlastníka kulturní památky je postupovat v souladu s § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči a obstarat závazné stanovisko příslušného obecního úřadu. V případě že relevantním závazným stanoviskem k provedené úpravě kulturní památky nedisponuje, nemůže být v dobré víře, že povinnosti vyplývající ze zákona o státní památkové péči plní. Námitka žalobců je tak nedůvodná. Pro shora uvedené důvody soud rozhodnutí žalovaného jako věcně správné potvrdil a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

O výroku o nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost

vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.